

Adonis.

A d o n i s.

o, Van mijn troostelooze godlijkheid genézen!
Al ware 't maar te mogen lijden, 'dat ik ben
de god die 'k, onverbaasd, me-zelf te wezen ken!...
Maar nog 't herdénken slechts der verre kinder-wenschen
als één'ge vreugde, vriend, en 't eeuwig-eenig leed...
— Want, Attis, luister: 'k ben een kind geweest van ménschen.
Haast vijftien jaren zag 'k ontbotten en verslensen
ten witte' en bronzen boom-gaard waar, in 't priester-kleed,
mijn vader bloezem won en 't vleesch der zware peren,
't verlangen en verzaên van Aphrodita te eere.
Zijn glim-lach bloeide in zijnen baard, aldaar hij zag
hoe 'k, ryzend in verwonderingen, iedren dag
ontwaakte met een vrage, en 's avonds neêr-zeeg, vroeder
aan wijsheid uit zijn mond en liefde uit dien van moeder.
— Mijn moeder! Hoe ze aan 't kloppen van heur borst me drong!
Hoe 't zwijgen van heur lip, die zwoel van zoenen hong,
mijn luistrend weiflen als een duister lot voerspelde,
toen ze aarzelde, óf ze in kus aan kus de dagen telde
van 't samen-wezen, naar 't halsstarrig afscheid toe...
Maar wist ik? 'k Was een kind; en waar ik, zalig moe,
aan 't blanker glanzen van haar oog de nacht zag naken,
ging 'k zorgeloos ter ruste, om zorgeloos weêr te ontwaken...
Zoó lag de kreits van mijne dage', in 't kringend gaan
gesloten van de sluimer-trage boome-schaâuwen.
Geen horizon, dan 't ronde deinen der landouwen,
steeds zelfder verwe en licht op 't eender uur bevaên.
Geen zorg, dan vaders blik in mij te voelen zinken.
geen angst, dan waar 'k in zwarter oog een trane pinken,
een koorts ten sombren mond van moeder marren zag;
en geene vrees, dan 't wachten naar heur glimme-lach...
Zoo wies 'k. Zoo wies in mij naar rede en vroom ervaren
het rijzig ranken van 't gepeins, haast vijftien jaren.
— Tot op de stonde dat me de eerste wonde sloeg
der liefde om eene vrouwe, en 't wonder móest gebeuren...
— — Ik had te druilen mij geleid in 't droeve geuren
der rozen-wiege, die mijn nieuwe droomen droeg
sinds ik der doornen pijn en pijn om liefde minde;
en 'k had gevoeld hoe, leugerhand gezonken in de
licht-ademende vreê des slaaps, wegend een zoen
mijn ruste wijdde. En 'k sliep...
— Ach, hadde ik níet geslapen...
Want toen ik, Attis, 't naédren hoorde eens ochtends, toen
't ontwaken koel mijn oog berees, en aan mijn slapen
de dauw ronde, — o mijn vriend, toen was het al gedaan...
Waár lag ik? Om me heen zag 'k vreémd de boomen staan.
Geen rozen: kroozig mos. Het wieglen van een varen
dat schaduwde aan mijn wang. En in mijn ooge, 't staren,